

P E R S O N L I G R E D E G Ø R E L S E O M K R I N G

M . F . - S A G E N O G G L E N T H Ø J / W A G N E R -

MED INDDRAGELSE AF BEHØRIG DOKUMENTATION.

Da offentligheden har været ført bag lyset i mange af de indlæg, som Glenthøj er fremkommet med i sagen omkring MF, har jeg her samlet hele sagen med behørig dokumentation.

Det er en personlig redegørelse. Dette indebærer, at jeg ganske er mig bevidst at fremkomme med en række personlige bemærkninger og oplevelser af situationer.

Det er også en dokumenteret redegørelse, idet den indeholder en række detaljerede dokumentationer - primært fra breve og bestyrelsesprotokoller.

Redegørelsen er udelukkende forfattet for at bidrage til fuld opklaring af den sag, som har smertet så mange - og ramt en række personer med urette!

Når sagen har været så vanskelig at takle for bestyrelsen, skyldes det noget ganske uhørt i vore kredse, som vi her blev udsat for: at ord og venlige bemærkninger pludselig blev vendt og drejet og anvendt imod deres mening som i en retssal. Der gik nogen tid, før det stod klart for bestyrelsen, at man måtte formulere sig således, og selv da søgte man at finde en venlig, kristen tone. Men det var svært.

Der er gjort mange fejl - også procedurefejl. Men de saglige forhold står stadig tilbage som en dokumentation over, hvad der sker af ulykkelige ting, når kedelige personlige forhold med urette hæves op og teologiseres! Dette har denne sag lært os meget om...

Mon ikke vi alligevel fik lært meget om - og er blevet rustet til - den alvorlige kirkekamp, som vi står på tærsklen til?
Lad os håbe og bede!

Poul Langagergaard
påsken 1987

GLENTHØJ OG WAGNER - IKKE MED FRA STARTEN I MF.

En af de store skuffelser for mange - bl.a. Harbo Pedersen og Asger Højlund som MFs fædre og pionerer - var, at en række præster med tilknytning til den højkirkelige bevægelse ikke straks var positive over for MF-sagen. Således var hverken Glenthøj eller Wagner med fra starten. Ved Højlunds bære 1971 blev formodentlig vakt et kald hos mange til at bidrage til at denne vigtige gerning blev ført videre. Efter MFs start 1972 blev Wagner valgt ind i bestyrelsen i oktober 1972 (sammen med bl.a. Beate Højlund).

I forvejen havde en kreds af teologistuderende på initiativ af Erik Bennetzen haft en teologkreds, hvor Glenthøj var inspirator og leder. Men han var også den dominerende. Dette følte i debatten, i emnevalg, i ture vi foretog sammen. Ikke desto mindre følte mange af os i stor gæld til Glenthøj, hvorfor vi udgav et "festskrift" i anledning af hans 50 års fødselsdag 29.11.1972 (Kyrie et Gloria).

Der opstod et "discipelskab", som også Glenthøj var meget glad for - efter forbillede fra Dietrich Bonhoeffer.

Samtidig var der en stigende modstand fra en række studenter side imod Glenthøjs meget dominerende og lidt anmasende facon. Dette blev ikke mindre, da han foråret 1973 blev tilknyttet MF som timelærer. Hvert halvår når der var samlet studentermøde på MF måtte MFs studenterråd være "stødpude" mellem Glenthøj og utilfredse studenter - som i øvrigt var glade for hans teologiske indsigt.

Personligt havde mange af os det bedste forhold til Glenthøj - i vor familie var vi ofte i Borum Præstegaard til stor inspiration. Og vi søgte på alle måder at give Glenthøj den indgang i vækkelsesfolket, som han aldrig havde fået. Det lykkedes til en vis grad - men det var med hans stilling på MF som nøgle. Samtidig var der en klar reservation i studenterflokkens, i bestyrelsen og ikke mindst i repræsentantskabet og vennekredsen imod Glenthøjs dominans på MF. Højlund havde før sin død understreget over for Henry Tidemand og Harboe Pedersen, at Glenthøj aldrig måtte gøres til fast lærer ved MF!

Med disse reservationer var mange af os uhyre taknemmelige for Glenthøjs inspiration i teologi, kirkepolitik og kirkeret.

Ja, faktisk var både Glenthøj og Wagner meget nært forbundet med nogle af os. Ved min kandidatfest i august 1976 var de eneste deltagere hjemme på gården udover de nærmeste studiekammerater: Glenthøj og frue og Wagner og frue - samt Flemming Kofod-Svendsen!

Dette afspejler venskabet.

I brev efter festen skrev Glenthøj til mine forældre, hvor taknemmelige de havde været for at være på gården, hvor han nu fik set baggrunden, som havde fostret noget til vor kirke som end ikke mange præstegårde havde!!

Vort venskab uddybedes i tiden fremefter - og ikke mindst i min "ordinationssag" med biskop Høirup, hvor han ikke ville ordinere mig i starten som følge af mit dåbssyn (jeg var underskriver på Nør-støtteerklæringen). Men via Glenthøjs hjælp fik vi sat tingene på plads! Ordinationen var d. 10.8.77, hvor jeg havde bedt om Glenthøj som "læser". I dagene op til var han min nære ven og sjælesørger, som jeg skylder meget! Ikke mindst i vort lidelsesfællesskab med sigte på min faste overbevisning om, at jeg i påkommende tilfælde ikke kunne give tjenstligt håndslag til en evt. kvindelig præst i følget.

Glenthøj var fantastisk at have så tæt på sagerne, da det gik løs. Det blev en uforglemmelig oplevelse ved den ordination.

Der blev knyttet nogle venskabsbånd, som det siden har smertet at erfare er revet over - og erstattet med noget, som jeg føler som forfølgelse!

GLENTHØJS OG WAGNERS VENSKAB VED AT ØDELÆGGES.

I KSBB havde man ønsket i de kommende 5 stifters bispevalg at markere sig med samme kandidat i alle stifter: Jørgen Glenthøj.

Personligt havde jeg reserveret mig, idet jeg fandt dette forkert og uklogt, da et bispevalg ifølge danske tradition er et inden-stiftsligt anliggende, som de landsdækkende bevægelser ikke overordnet burde blande sig op i.

Da tiden nærmede sig, og opstillingen skulle finde sted, stod det klart, at ikke alle bekendelsestro præster i Ålborg Stift ønskede Glenthøj som kandidat. Derfor besluttede Wagner sig til at køre til opstillingsmødet for at tale Glenthøjs sag. Også dette var vi flere fra MF som var reserverede overfor, idet dette let kunne få karakter af utilstedelig indblanding udefra.

På opstillingsmødet viste det sig straks, at der ikke var stemning for Glenthøj, og det lykkedes ikke Wagner at få vendt stemningen. Bl.a. Frank Villy Nør og Bent Tage Nielsen ønskede ham ikke - men pegede i stedet på Wagner selv.

Resultatet blev, at man samledes om Wagner som kandidat (han opnåede imidlertid ikke tilstrækkeligt stillere til at nå frem til selve opstillingen).

Der opstod nu en meget pinlig sag mellem Wagner og Glenthøj, idet Glenthøj havde siddet hele aftenen og ventet på telefonopringningen fra Ålborg Stift, hvor han som den samlede kandidat fra højrefløjen først skulle køres i stilling. Men telefonen forblev tavs.

Wagner måtte dagen efter meddele Glenthøj aftenens resultat, hvilket ikke var en behagelig sag, som har været meget pinagtig for Wagner. Glenthøj var meget indigneret herover, og det bragte KSBB ud i en større krise - ligesom forholdet til Wagner var i krise og ikke mindst forholdet til de præster og lægfolk, som havde vraget Glenthøj i Ålborg.

Der blev dog skabt et forlig i sagen, så også Glenthøj og Wagner blev forligt - omend det kostede megen kamp. Forliget blev beseglet af de pompøse ord fra Wagner, som havde fortalt lidt om fiskernes tillids- og forsoningshåndtryk i hans første embede i Stenbjerg: "Jørgen, her har du fiskerens hånd!"

Krisen dem imellem var drevet over - men det efterlod Wagner i en stadig vedvarende gæld til Glenthøj. Ingen lejlighed lod han gå fra sig til at fremhæve og rose ham - og føre ham frem både tidligt og sent i MF-sammenhænge.

For en udenforstående, som søger at analysere den ugenomsigtige binding mellem Wagner og Glenthøj, er der ikke tvivl om, at bispesagen fra Ålborg har en afgørende indflydelse. Wagner følte, at han dér svigtede Glenthøj - og det havde også Glenthøj selv følt! Alle de følgende år har fra Wagners side været en psykologisk kamp for at lappe på dette svigt. Og i denne kamp er diverse personer, organisationer, institutioner blevet anvendt i stor stil...

GLENTHØJS KALDELSE SOM LÆRER PÅ MF - BEGRÆNSES IMOD WAGNERS VILJE.

1978 var MF-studenternes årlige "informatur" berammet til Nordjylland, og der var planlagt en række møder og gudstjenester. Turen var i den sidste hele uge i august måned. Studenterne skulle indkvarteres på Hvide Klit ved Sæby, hvor der om formiddagen var bibeltimer - og en enkelt dag berammet et internt møde mellem studenterne - og stiftets nye biskop og domprovst Henrik Christiansen og Georg S. Geil. Til dette møde var udpeget et panel af de ældre studenter, som primært skulle spørge og kanalisere studenternes ønsker frem.

I en personlig samtale med Glenthøj havde jeg sagt, at han da gerne måtte køre derop - og sætte sig bagved og lytte på.

Da Glenthøj en dag i august melder tilbage, at han kommer for at redde studenterne fra at tromles ned af trænede kirkepolitikere, biskop og domprovst, kommer der øjeblikkeligt en reaktion fra Flemming Baatz Kristensen og Asger Chr. Højlund, som mente at dette var en dårlig ide, da Glenthøjs tilstedeværelse dels ville hindre den frie og åbne debat fra biskop og domprovsts side - og dels ville placere Glenthøj i den dominerende rolle i debatten - og det var slet ikke tanken med mødet.

Flemming Baatz - som jo var deltids rejsesekretær for MF dengang - gik ind og ringede til Glenthøj for at få ham til at trække sig, og jeg lovede tillige at ville medvirke til det.

Glenthøj ringede mig op efter Flemming Baatz' samtale med ham, hvor jeg forsøgte at bibringe Glenthøj nogle af de følelser, som havde rørt sig i studenterflokkens ang. hans evt. deltagelse i mødet.

Dette medførte flere ting:

- dels en skuffelse for Glenthøj, som nu pludselig oplevede en modstand fra nogle af studenternes side, som han ikke havde lagt mærke til før (selvom hans gennemgange på MF til tider havde katastrofalt lave deltagertal!)
- dels en skuffelse over Flemming Baatz og mig
- dels et ønske om at få præciseret sin kaldelse som lærer, og om denne kunne indebære indskrænkninger i forhold til andre MF-ansatte.

Naturligvis henvendte Glenthøj sig straks til MFs næstformand, som var Wagner. Denne havde ellers på et bestyrelsesmøde såvel 17.6.78 som 12.8.78 meddelt bestyrelsen, at han ved repræsentantskabsmødet i september ikke ønskede at modtage genvalg. Dette fremgår også af repræsentantskabsformandens brev af 17.8.1978, hvori Carl P. Behrens meddeler, at Wagner derfor opstilles til repræsentantskabet, for at vi kan beholde ham i MFs sammenhænge.

Pludselig får vi brev fra Okkels, som bl.a. på grund af frygt for en svær sygdom (som heldigvis ikke var noget særligt!) ønskede at trække sig ud af bestyrelsen. Det var et slag, for han var formand.

Wagner indkaldte derfor til et møde i den indledende weekend under informaturen, d. 19.8.78 i Hirtshals hos Beate Højlund. Her var det så Wagners store sag at gøre Glenthøj til bestyrelsens forslag til repræsentantskabet som nyt bestyrelsesmedlem (og forventelig Wagners formandskandidat). Samtidig ønskede Wagner drøftet sagen omkring Glenthøjs deltagelse - eller mangel på samme - ved biskopmødet på Hvide Klit.

Selve indledningen på dette bestyrelsesmøde blev et kapitel for sig, som ingen af de tilstedeværende vil glemme. Gennem en meget lang indledning over nogle GT-profetord blev den bærende tanke i andagten fra Wagners side at den resterende del af bestyrelsen ville komme til at stå Gud imod, hvis de ikke gav plads for Glenthøj. Senere affødte dette den prosaiske bemærkning fra Jens Kristiansen om, at hans onkel også altid ville bestemme, hvordan LMs lejrbygninger skulle se ud med hensyn til tekniske detaljer ved bygning af pejse, og han sagde altid at Herren havde vist ham det - med det resultat, at ingen pejse virker i dag! En meget, meget lang og smertelig indledning gik også på procedurespørgsmål om, hvorvidt landssekretæren skulle være med ved mødet eller ej. Wagner ønskede ikke min tilstedeværelse! Men her måtte han bøje sig for resten af bestyrelsen. Det førte til et protokollat om, at landssekretæren normalt også skal deltage i fortrolige persondrøftelser - undtagen om hans egen person.

Det lykkedes ikke Wagner at få tilslutning til sit forslag om Glenthøj som bestyrelsens nye bestyrelseskandidat. Det var et smertefuldt nederlag for ham.

A1
A2

A3

A4

A5
A6

Da Glenthøj af Wagner fik meddelelse herom affødte det et brev til bestyrelsen fra Glenthøj af 22.8.78, hvori han på baggrund af "Hvide Klit"-sagen ønskede at få at vide

- om der er en definitionsforskel på en timelærer og en heltidsansat lærer på MF og om denne evt. er mere end kvantitativ (jeg havde nemlig brugt udtrykket i samtalen med Glenthøj, at der var en "kvalitativ" forskel).
- om bestyrelsen nærer betænkeligheder ved hans teologiske indstilling, faglige og personlige kvalifikationer...

I mellemtiden fortød Wagner at træde ud af bestyrelsen.

Han stillede alligevel op igen - og blev valgt. Han blev også knebent valgt til ny formand ved næste konstituerende møde, og Kurt Christensen blev næstformand.

A7

På det første bestyrelsesmøde d. 23.9.78 blev Glenthøj-problemet gjort til genstand for grundig drøftelse - og Glenthøj var selv til stede under punktet: "Bred drøftelse af lærernes stilling ved MF".

Resultatet blev, at der skulle nedsættes et udvalg, som skulle arbejde med hele problemkomplekset omkring timelærere og fastansatte lærere.

3

På det følgende FU-møde d. 10.10.78 indser FU (Wagner, Kurt Christensen, Mogens Kappelgaard og undertegnede), at Glenthøjproblemet skal løses for sig selv.

Det besluttes, at Wagner og Kurt skal lave hver sit oplæg - og helst samordne dem til ét til bestyrelsens drøftelse. Hvis dette ikke lader sig gøre, så kan de fremsende et hver.

A9

Kurt Christensens kommer først. Han slår meget klart fast, at der er både en kvantitativ forskel på timelærere og fastansatte (med hensyn til undervisningstimer, administrative pligter, o.l.) - men også kvalitative (stridspunktet!), idet bestyrelsen vil forbeholde sig frihed til at kalde personer til timelærere, som man af en eller anden grund ikke ønsker som fastansatte lærere!

I et følgebrev slår Kurt fast, at Glenthøj slet ikke har/skal have en særlig kaldelse på MF!

A10

Naturligvis kunne Wagner ikke godtage dette.

To dage før bestyrelsesmødet laver Wagner sin indstilling til bestyrelsen. Et langt og meget intenst brev, hvori han maler Glenthøjs store betydning op - og gør klart at vort forhold til hans kaldelse vil få afgørende betydning såvel indadtil på MF som udadtil. Wagner mener at Glenthøj er i særklasse både på MF og i vor kirke som helhed. Wagner siger endvidere, at man ikke kan sige, at Glenthøj hører til en af de betydeligste mænd i vor kirke (næsten citat fra mig!) - og så alligevel reservere sig fra at give ham plads i bestyrelse og fuld lærerstilling på MF, uden at ens troværdighed bliver anfægtet!

Wagner erkender dog her klart Glenthøjs skrøbeligheder og tendens til at dominere! Derfor foreslår han Glenthøj som ekstern lektor på MF. Med stort set samme status som alm. fastansatte lærere, blot færre timer.

Det afgørende i Wagners brev - og tommelskruen på bestyrelsen! - var, at han slutter brevet med at slå fast, at han i dette oplæg ikke kan fire væsentligt (kun formelle ting!) og så fortsætte med at tage medansvar for MFs lærerpolitik. Når en formand siger således er det vel rimeligt at opfatte det som trussel om at gå af...?

I øvrigt indeholder brevet en slutning, som i MF-sammenhænge hidtil havde været uhørt: at blot et flertal vil gå ind for det, så trumfes det igennem.

På bestyrelsesmødet d. 4.11.78 mødtes bestyrelsen for at drøfte dette meget vanskelige problemkompleks.

A11 Resultatet blev, at Wagners oplæg totalt blev lagt til side og underkendt i bestyrelsen - som stillede sig 100% på Kurts oplæg, dog med en enkelt tilføjelse om, at vi fortsat ville anvende Glenthøj som teologisk konsulent på MF.

A12 I egenskab af formand måtte Wagner skrive dette brev herom til sin ven Glenthøj. Det har ikke været let...

Der fulgte nu en lang og vanskelig "diplomatisk krise" i forhold til Wagner. En dag først i advent tog Kurt og jeg til Børkop for at søge at tale ud om tingene i vort forhold til Glenthøj. Her havde vi en god dag. Wagner lovede, at han nok

skulle afstå fra i tide og utide at fremføre Glenthøj, når blot vi ville love, at vi ville inddrage Glenthøj alle de steder, hvor vi fandt det ønskeligt og relevant.

Endvidere var vi enige om at præcisere Glenthøjs kaldelse med hensyn til fagområde.

A13 På det følgende bestyrelsesmøde, hvor Wagner ikke var med, blev dette indføjet i protokollen.

I første omgang var denne krise drevet over.
Men flere fulgte efter...

GLENTHØJ VRAGES AF REPRÆSENTANTSKABET VED BESTYRELSESVALGET 1979 og 1980.

Ved fælles hjælp - og meget fleksibilitet! - lykkedes det i det daglige på MF at få tingene til at gå efter Glenthøjs/Wagners store skuffelse omkring Glenthøjs kaldelse i december 1978.

Vi forsøgte at anvende Glenthøj alle de steder, hvor det var muligt for at understrege, at vi faktisk mente det alvorligt, når vi havde sagt, at vort syn på ham som fast lærer (ekstern lektor) eller bestyrelsesmedlem ikke fik konsekvenser for vort ønske om at anvende ham på alle andre områder!

Dog var der optræk til "en skandale" ved en fælles arbejdsweekend mellem lærere og bestyrelse med ægtefæller i Løgumkloster i maj 1979, hvor bl.a. MFs holdning til kvindelige præster skulle drøftes. Kai Kjær-Hansen havde tilsyneladende udfordret Glenthøj på en måde, så sidstnævnte i et næsten injurerende indlæg sagde til og om Kai Kjær-Hansens argumentationsmåde, at den var niveausænkende - samtidig med at han kaldte det for "dreng-teologi". Dette skete 12.5.1979.

Det affødte en opsigelse fra Kai Kjær-Hansen af 14.5.79 - under forudsætning af, at MFs bestyrelse delte Glenthøjs mening om hans argumentationsniveau. Dette resulterede i lange og dybdegående drøftelser i de kommende måneder. I en vedtagelse af 12. januar 1980 klargør MFs bestyrelse sit syn på kvindelige præster i 8 punkter - og som punkt 9 og 10 klargør bestyrelsen sin holdning til Glenthøjs verbale overfald på Kai Kjær-Hansen, idet det slås fast, at bestyrelsen ikke deler Glenthøjs udtalelse om "niveausænkende". I øvrigt blev de 8 punkter senere omarbejdet, så de sagligt sagde det samme - men i en anden form - og d. 23.2.80 som bilag 432 vedtaget som MFs officielle holdning til kvindelige præster, som stadig er gældende. På denne baggrund trak Kai Kjær-Hansen sin opsigelse tilbage og fortsatte i yderligere 6 år som lærer ved MF.

Men Glenthøj havde fået endnu et nederlag i forhold til MFs bestyrelse, og dette belastede fortsat arbejdsklimaet noget, omend alle forsøgte at holde tingene gående, og store internationale opgaver tilsyneladende kaldte på Glenthøjs kræfter til anden side.

Så i september brød det løs - igen. Og nu med et begyndende uvejr, som må siges at have raset siden med uformindsket styrke fra Borum Præstegård.

Den 3. september 1980 var der lærerrådsmøde, hvor også Glenthøj var til stede. Vi havde haft et sjældent godt og konstruktivt møde. I slutningen af mødet delte jeg indkaldelsen til repræsentantskabsmødet ud til alle. Heraf fremgik det, at Glenthøj var opstillet til bestyrelsesvalget. Ingen i lærerrådet syntes, at det var en god ide. Derfor var det meget om at gøre for Glenthøj at forklare sig og meget grundigt klarlægge baggrunden: han var nærmest blevet presset til det af flere kredse, som stod bag opstillingen. Fra Glenthøjs side havde han betinget sig, at alle IMs HB-medlemmer i repræsentantskabet stod bag og at de lydeligt ville give det til kende på repræsentantskabsmødet.

Det drøftedes så ikke mere.

Dagen efter ringer 2 af IMs HB-medlemmer til mig i anden sammenhæng. Af den ene samtale fremgår det, at denne end ikke var spurgt om at støtte Glenthøjs kandidatur. Af den anden - John Ørum Jørgensen - fremgår det, at han ikke havde givet endeligt tilsagn om støtte til Glenthøj. Han ville først afvente bestyrelsens motivering for deres kandidater. Da denne kom - ønskede han at tilslutte sig disse.

Næste dag igen (d. 5. september) ringede Glenthøj til mig ind under aften. I slutningen af samtalen kommer vi ind på spørgsmålet, og jeg besluttede mig til at tale tæt med ham herom, idet jeg ønskede det som ven-til-ven, idet Glenthøj var opstillet i 1979 uden at få flere end 7 stemmer (mens der skulle ca. 20 til for at opnå valg!).

Derfor udtrykte jeg for Glenthøj, at jeg var ked af hans kandidatur, - dels fordi jeg ikke anså ham for manden til bestyrelsen - men nok som en god timelærer!

- dels fordi jeg var ret overbevist om, at han ikke ville kunne opnå valg, og jeg ville finde det pinagtigt på Glenthøjs vegne at skulle modtage endnu et unødigt nederlag på repræsentantskabsmødet.

- dels fordi jeg følte ham svigtet af sine opstillende venner, idet jeg var vi-

B1

B2

se
B7

dende om, at nogle af hans afgørende forudsætninger for opstilling ikke var til stede (det med støtte fra IMs HB-medlemmer i repræsentantskabet).

I telefonsamtalen med Glenthøj sagde jeg endvidere til Glenthøj, at jeg ikke forstod Bækgaard Thomsens iver efter at opstille Glenthøj, for han var klar over flertallets uvilje mod Glenthøj og mine personlige betænkeligheder, så i et svagt øjeblik kunne opstillingen opfattes som en "mistillid" til mig. Dette ord skulle jeg ikke have brugt, for der er senere kogt teologi på dette ud over alle grænser! Men: på telefonopringning fra Jørgen Bækgaard Thomsen en af de følgende dage spurgte denne mig direkte om dette, og jeg benægtede at ville opfatte det som kvalificeret mistillid fra hans side. Det var helt løstrevet fra sin sammenhæng. På det natlige bestyrelsesmøde under repræsentantskabsmødet (hvor også Glenthøj og Bækgaard Thomsen var med) klargjorde jeg tillige for udtalelsen. Bækgaard Thomsen spurgte mig direkte, om jeg ville gå, hvis Glenthøj blev indvalgt. Og jeg svarede: Nej!

Min mening havde været den, at jeg anså det for så skadeligt, hvis MF skulle kobles efter Glenthøj. Så ville MF lide samme kranke skæbne som Kirkelig Samling om Bibel og Bekendelse, der fra at være et stort foretagende med mange tilsluttede nu er en lille bitte kreds med under 20 til årsmøder...

På det nævnte natlige møde blev jeg af Glenthøj beskyldt for adskillige utrolige ting: intrigant person, tale med tusind tunger, løgnagtighed og at lave muldharpearbejde.

I mit inderste hjerte véd jeg mig fri for disse beskyldninger i denne sag, idet jeg tværtimod har været så god ven af Glenthøj, at jeg har sagt alt det til ham, som andre bare sagde om ham!

På mødet sagde jeg i alles påhør, at jeg betragtede Glenthøj som en af vore betydeligste mænd i vor kirke, og at jeg satte ham umådelig højt som teolog, præst, sjælesørger og menneske - men at jeg personligt måtte have den frihed under ingen omstændigheder at kunne gå ind for ham eller stemme på ham til MFs bestyrelse. Andre i MFs bestyrelse gav udtryk for samme dobbelte forhold til Glenthøj. Jeg bad om lov til at have denne dobbeltholdning til Glenthøj - uden derfor at skulle pådattes alskens slette holdninger og bagtanker! Men fik ikke svar...

Resultatet af repræsentantskabsmødet blev - som ventet - at Glenthøj ikke blev valgt.

Herefter rejstes en hetz imod min person, mod MFs valglove, som Glenthøj selv var en af fædrene til i lovudvalget - som mod bestyrelsen som helhed.

Glenthøj og Co. søgte nu at kaste et så odiøst skær over alverdens ting i bestyrelsens og min embedsførelse, at det lykkedes dem at få samlet de vedtægtsbestemte 7 personer for at indkalde til et ekstraordinært repræsentantskabsmøde d. 15. november 1980.

Disse højkirkelige indkaldere motiverede deres indkaldelse med følgende:

- drøftelse af MFs bredde
- af MFs valglove

Samtidig understreger de, at de ikke er interesseret i offentlig uro om MF!

En række repræsentantskabsmedlemmer reagerede skarpt på indkaldelsen:

Frede Møller - sagde, at det ikke krævede megen fingerspidsfornemmelse for at forstå, hvorfor ikke Glenthøj blev valgt. Det har intet med kirkepolitik at gøre - men manglende tillid til Glenthøjs person. Enhver anden kunne blive valgt, selvom han var højkirkelig, slutter Frede Møller.

Erik Bang fremsender til bestyrelsen - og siden til repræsentantskabet - et oplæg, hvori han nøje, sagligt gennemgår valgreglerne ud fra flere eksempler. Han tilbageviser "de 7's" påstand om, at 13 ikke kunne få valgt deres kandidat, idet han hævder, at 13 ikke kunne få valgt alle deres tre kandidater! Og det var netop sagen.

Leif Bach Kofoed gør klart, at det drejer sig om Glenthøjs person bag de mere eller mindre tydelige motiver til indkaldelsen. Og han slutter med at slå fast, at der tilsyneladende i repræsentantskabet er mere der taler imod Glenthøj - end for ham!

John Ørum Jørgensen gør klart, at han ikke havde lovet at støtte Glenthøj, men

ville afvente.

I øvrigt opregner han, hvor mange højkirkelige, IM'ere og LM'ere der er i MFs repræsentantskab.

- B8** 31.10.80 afsender Wagner et uhyre skarpt brev til sine bestyrelseskolleger. Han hævder, at bestyrelsen med rette er under mistanke for at være styret af uigennemsigtige indre kræfter, at bestyrelsesflertallet har standset "de 7s" forslag om Glenthøjs kandidatur ved et veto - og dermed åbenlyst demonstreret, at bestyrelsen mangler åndelig dømmekraft, at "Glenthøj-problemet" i stedet er et "bestyrelsesproblem", hvorfor bestyrelsen først må løse forholdet til Glenthøj!
En række andre meget tynde beskyldninger lå under og mellem linierne. Brevet mundede endvidere ud i nogle synspunkter ang. MFs forestående byggeri, som ganske klart gik imod tidligere bestyrelsesvedtagelser!
- B9** Da formanden for bestyrelsen Carl P. Behrens ikke kunne være til stede ved det ekstraordinære repræsentantskabsmøde d. 15.11.80, ønskede han at give sit bidrag til at løse noget op for disse knuder. Han formulerede et udkast til brev til repræsentantskabet. DA han ringede mig op for at høre min mening herom - som vi altid gensidigt gjorde i sådanne sager! - var jeg på møderejse. Derfor sendte han udkastet til Jørgen Bækgaard Thomsen til udtalelse. Dagen efter fik han fat på mig - og jeg havde en enkelt korrektion, idet sætningen var misforståelig. Denne blev rettet - og brevet sendt d. 13.11.80.
- B10** Siden opstod en storm om denne rettelse - skønt Behrens ganske utvetydigt slog fast, at det var det endelige brev af 13.11.80 som var det gældende, og at dette brev i øvrigt ikke havde brod imod nogle grupper i repræsentantskabet!
- B11** På det ekstraordinære møde fremlagde næstformanden Erik Bang på bestyrelsens vegne holdningen til alle de relevante sprængfyldte emner - både indkaldelsen, hans redegørelse om valgreglerne, Carl P. Behrens brev af 13.11.80, samt om MFs bredde.
- B12** I øvrigt viste det sig, at de 7 indkaldere var ganske uenige om, hvorfor vi var indkaldt. Det afslørede ganske hurtigt, at der var en "skjult dagsorden" bag alle punkterne: et kraftigt anslag imod landssekretæren!
Mødets lavpunkt blev nået, da Wagner uddybede en hilsen fra Frode Østergaard om dennes mening om problemerne (skønt han i flere år ikke var mødt frem til repræsentantskabsmøderne), hvor Wagner fik det til at gå med kraftigt brod på min person. Det indrømmedes dog, at Frode Østergaard udtalte sig, mens Wagner sad på hans kontor og viste ham brevudkastet af 12.11. og det endelige brev af 13.11.80. Så er det overladt til fantasien, hvad der blev sagt, når dette kunne få Frode Østergaard til at tage telefonen og ringe Bækgaard Thomsen op herom!
- 013** Hele mødet var en massiv modstand imod de 7's facon. Det hele endte med en resolution om tillid til landssekretæren og bestyrelsen, en vilje til at gennemdrøfte evt. skævheder i valgregler samt ønske om en gennemdrøftelse af arbejdsstrukturerne på MF. Denne resolution blev vedtaget med overvældende flertal, og selv Wagner udtrykte sin fulde tillid til Poul Langagergaard og til at han også i fremtiden ville være MF en god landssekretær, skriver protokollen.
- B14** På det følgende bestyrelsesmøde d. 6.12.80 klargør bestyrelsen sin holdning til de rejste spørgsmål med lysende klarhed.
Da Wagner igen var fraværende blev man enige om at indkalde til et ekstraordinært bestyrelsesmøde, hvor der skulle tales helt ud med Wagner ang. dennes brev af 31.10.80, hvori han rejser så mange tillidssvækkende udtalelser om bestyrelsen. Til mødet indbydes også Jørgen Bækgaard Thomsen - og til noget af samtalen endvidere Glenthøj.
Luften bliver rensset - og det var befriende! Det var et meget, meget langt møde, og det gjorde vistnok ondt på alle parter. Men det var nok nødvendigt at få tingene sagt. Der blev ikke udfærdiget protokollat - det var ganske enkelt umuligt! Men bestyrelsen skulle bagefter søge at rekonstruere et referat, som skulle rundsendes til godkendelse hos alle parter.
Dette viste sig at være en umulig opgave.
- B15** Først forsøgte Carl P. Behrens, Erik Bang og undertegnede sig. Men der kom en række indvendinger. Så forsøgte endnu en gang - dog rettet grundigt til af
- B16** Asger Chr. Højlund, hvor kun hovedpointerne var med. Dette oplæg gjorde Carl

E 7 P. Behrens til bestyrelsens endelige udkast til protokollat. Ejheller dette kunne
samle alle. Derfor besluttede bestyrelsen d. 31.1.81 helt at undlade at udsende
et protokollat - og i stedet at klargøre to saglige forhold: Det var brevet af
13.11.80, der var det gældende brev til repræsentanterne, og at dette brev ikke
havde nogen brod hverken mod Glenthøj eller den kreds, som ønskede ham opstillet!
I øvrigt frafaldt Wagner ønsket om at hans brev af 31.10.80 skulle udsendes.

Se
B20

NY STORSAG: JOHN ØRUM JØRGENSENS UDTALELSER OM KVINDelige PRÆSTER...

16.12.80 kom John Ørum Jørgensens udtalelser om at ville indsætte kvindelige præster. Straks skrev jeg et langt sjælesørgerisk brev til ham herom - og bad ham lave en retræte. John fulgte dette.

Forinden havde jeg telefonisk henvendt mig - fortroligt! - til et par bestyrelsesmedlemmer for MF. Bent Tage Nielsen var tilfreds og bad mig i loyalitet mod Wagners syn at ringe ham op. Det gjorde jeg under henvisning til hans tavshedspligt som præst.

Han var ikke tilfreds, idet han hellere så John skiftet ud som formand. Det samme gjorde Glenthøj i øvrigt.

B18 Den 22.12.80 sendte Wagner et brev til mig - med kopi til bl.a. hele IMs hovedbestyrelse! - hvori han gik kraftigt imod mit brev til John og kom med nogle underfundige angreb på mig og mit forhold til IM.

Derved brød Wagner sit tavshedsløfte som præst!

B19 For at undgå myter og misforståelser udsendte jeg et brev i nytåret til samme personkreds, hvori jeg redegjorde for forholdene - og hvorved jeg lagde kopi af mit brev til John, så alle kunne se, hvad jeg havde skrevet og rådgivet formanden om!

Det skal ikke nægtes, at jeg følte Wagners angreb som forsøg på "snigmord" for øjnene af en på den tid "uvedkommende" kreds af mennesker, nemlig IMs HB. Og det kan naturligvis heller ikke undgå at virke som en følelsesmæssig boomerang for HW, at denne kreds mindre end 1 år efter ensstemmigt enes om at kalde mig til generalsekretær for IM...

B20 31.1.81 opfordrer MFs bestyrelse Wagner til at tilbagetrække sit brev til IMs HB - i modsat fald vil MFs bestyrelse selv tage affære. Wagner får 1 uges betænkningstid.

B21 På ugedagen foreligger brev fra Wagner, hvori han redegør for, at han ikke vil tilbagekalde sit brev til IMs HB.

B22 Derefter beslutter MF sig til at forfatte et brev, som klart tager afstand fra Wagners brev og anklager imod mig. Carl P. Behrens skulle skrive udkast, som senere godkendes i telefonisk bestyrelsesmøde.

B23 I mellemtiden protesterer repræsentantskabets næstformand, Samuel Roswall, imod at Wagner - som "de 7's" forlængede arm i bestyrelsen - havde fortsat sin hetz imod landssekretæren.

B24 Behrens sender brevet til HB - og til Wagner med følgeskrivelse, hvori der myndigt svares på Wagners brev, hvori denne nægter at trække noget tilbage. Brevet slutter med, at Behrens påtaler Wagners brud på tavshedspligten - samt karakteriserer hans optræden som en belastning for fællesskabet i bestyrelsen.

En stor sag var ved at nærme sig afslutningen, men nye findes frem...

GLENTHØJ REJSER PÅTALE MOD BESTYRELSEN I STUDENTERNES "LÅNESAG".

Baggrunden er den, at en række studenter havde ydet en del af deres statsgaranterede lån som lån til MF over 10 år - og tegnet gavebrev på den årlige ydelse over 10 år!

- C1 Glenthøj rejser sagen som spørgsmål - og bestyrelsen konstaterer, at der ikke er noget sagligt heri.
- C2 Siden rejses sagen med større og større styrke, og den bruges til at kaste et skær af utroværdighed og dårlig administration ind over MF, idet Glenthøj hævder, at opstillingerne ikke er reelle.
Han forsøger med tvivlsomme tal at vise, hvordan det hænger sammen.
- C3 Gennem konkrete eksempler tilbageviser bestyrelsen hans påstande. Til slut beder man afdelingschef i amtsskattedirektoratet, Samuel Roswall om at udtale sig.
- C4 Han gennemhuller totalt Glenthøjs påstande - og bringer sagen aldeles på plads.

Herefter var så denne sag løst...

Men selv efter skatteekspertens udtalelse sagde Wagner på lærerværelset i Børkop om denne sag: Glenthøj har ret! ...

SAMMENBRUD I LOVUDVALGET.

Lovudvalget bestod gennem flere år af Glenthøj, Jens Kristiansen og undertegnede.

Vi fremlagde som enigt lovudvalg de love, som i 1979 blev vedtaget.

Da Glenthøj senere i 1980 fik kolde fødder, som følge af at han ikke opnåede valg, kørttes en korrespondance os imellem ang. hvad lovudvalget havde besluttet og sagt ved vore møder.

D1 Dette kulminerede i, at Jens Kristiansen på et tidspunkt måtte skrive til Glenthøj, at vi så tilsyneladende ikke havde været til det samme møde eller siddet i det samme lovudvalg!
D2

Hermed var lovudvalget reelt opløst. Jens ønskede ikke at fortsætte - og bestyrelsen fritog mig for at fortsætte.

WAGNER OPNÅR IKKE GENVALG VED REPRÆSENTANTSKABSMØDET 1981.

Ved flere møder havde Wagner ikke givet møde gennem de seneste par år. Flere gange havde han talt om evt. at stoppe i bestyrelsen. Således også forud for dette års repræsentantskabsmøde. Alligevel stillede han i sidste øjeblik op alligevel, skønt Thomas Kristensen allerede af andre var opstillet.

E1 På repræsentantskabsmødet var Wagner ikke mødt frem - og han blev ikke valgt. I et brev påpeger Carl P. Behrens, at dette ikke skyldtes teologisk distance til Wagner - men snarere en anderledes vurdering af hans taktiske manøvrer han havde foretaget det forløbne år...

E2 Da lærerrådet henvendte sig til Wagner i slutningen af september for at opfordre ham til at fortsætte som timelærer, svarede han, at det kunne han ikke så længe bestyrelsen tilsyneladende ikke tog afstand fra Jens Kristiansens udsagn om hans bestyrelseskandidatur på repræsentantskabsmødet, at han skulle have voldt en uakceptabel lammelse og forstyrrelse af bestyrelsens arbejdsro og arbejds-
glæde!

E3 Samme dato - d. 3.10.81 - meddelte Glenthøj, at han ikke ønskede at fortsætte som timelærer på MF.

E4 4.11.81 meddelte så Wagner, at han også trak sig som timelærer. Der fulgte nu en offentlig polemik imod MF fra Glenthøjs side. Bl.a. går han i radioen med bevisligt forkerte tal ang. hans stemmetilslutning ved bestyrelsesvalgene. Og endvidere giver han i brevet til bestyrelsen en grund for sin fratrædelse som timelærer - og til KD en anden.

E6 8. januar 1982 går begge formænd og næstformænd for bestyrelse og repræsentantskab ud med en fælleserklæring fra/om MF. Den er meget læseværdig!

E7 Jørgen Bækgaard Thomsen må også i brev påtale, at Glenthøj citerer fra et internt brev fra Leif Rasmussen. Bestyrelsen kommer med en meget klar og skarp vurdering af Glenthøjs insinuationer ved bestyrelsesmødet d. 16.1.82.

E8 Der fulgte nu en sand strøm af breve fra Glenthøj, hvor der skiftes lidt mellem angrebepunkterne - dog især samlet om detaljer om valgreglerne, som iklædes diverse personangreb fra tid til anden.

E9 21. august 1982 udsender lærerråd og bestyrelse i fællesskab et svar på de mange offentlige uhyrligheder fra især Glenthøj, og derved sættes faktisk punktum for den saglige debat. Ved det efterfølgende repræsentantskabsmøde udtrådte Glenthøj af repræsentantskabet.

Dog har han ved et par senere lejligheder atter fremdraget nogle gamle sager og kopt dem op påny i offentligheden.

Påskedag, den 19/4-87

Kære Paul.

Tak for din personlige redegørelse om MF og Wagner/Glenthøj, som jeg har fordybet mig i her i påskedagene.

Jeg har de fleste af de bilag, som anføres og kan ikke tilføje nyt af betydning. Min personlige korrespondance med Wagner og Glenthøj indeholder ikke momenter, som du ikke er inde på i din redegørelse.

Opstillingen til bispevalget i Aalborg indeholder nok roglek til megen af den følgende tids gunvordigheder på MF.

Det er underligt at Wagner og Glenthøj aldrig rigtig har fået talt ud om denne episode og ej heller har antalt den for andre, selv ikke nogen af deres meget personlige venner.

Det er tragisk, at Jørgen Glenthøj selv og med hjælp af Wagner helt har været uden indflydelse både på MF og vel egentlig også i det kirkelige liv siden 1980/81, og at de begge har virket så negative og destruktive.

Jeg tror ikke, at det er gået op for dem, hvor megen sorg deres bestandige angreb på dig og andre har forvoldt i årenes løb. Herom har jeg meget at sige, men... Kærlig hilsen Jens.